

ZOMERSTEEG

Lilly Zomers

ZOMERSTEEG

Romance

Kabook

Imprint Kabook Publishing

Eerste druk juli 2026

© 2026 Lilly Zomers

© 2026 Kabook Publishing

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Albadoro

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkheid met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabookpublishing.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Zomersteeg is niet groot. Eén hoofdstraat. Een dorpsplein met een fontein die het vaker niet dan wel doet. En een paar steegjes waar volgens tante Mieke vroeger de marktkramen stonden. Daar dankt het dorp zijn naam aan, houdt ze vol. Voor tante is dat meteen genoeg reden om hier warm van te worden. Voor mij blijft het vooral een plaats waar de kruidenier om half zes sluit en nieuws zich sneller verspreidt dan een virus op een kinderdagverblijf.

Maar goed. Ik dwaal af.

Mijn boekwinkel zit op de hoek van die straat. Precies waar de oude klinkers een beetje afbuigen richting het water en mensen vanzelf langzamer gaan lopen. Tenminste, dat hoop ik.

Het kan ook aan Jeeves liggen.

Jeeves is mijn kat. Nou ja... officieel. Zelf denkt hij vooral dat hij hier de baas is. Op dit moment ligt hij in de etalage en houdt hij persoonlijk toezicht op Boekhandel Zomersteeg.

En eerlijk? Op papier klinkt het als een droom. Een oude boekwinkel op een hoek in een dorp waar de tijd langzamer gaat. Een donkergroene pui. Warm licht achter de ramen. Mensen die binnenlopen voor

een roman en per ongeluk ook met een notitieboek weer naar buiten gaan.

Kom vooral binnen, lijkt Jeeves te zeggen.

En ik? Ik zit op dinsdagochtend om kwart over negen achter een trage laptop, met lauwe koffie en een stapel rekeningen. Dat is ook een sfeer. Alleen minder romantisch.

‘Als hij wéér vastloopt, dan... dan...’ mompel ik. Verder kom ik niet.

Jeeves opent één oog. Het warme licht van de leeslamp valt over zijn vacht. Hij ziet eruit alsof ik hem daar expres heb neergelegd om voorbijgangers te lokken.

Ik klik het omzetoverzicht open, zie de cijfers van vorige week en klap het scherm meteen weer half dicht.

‘Nee,’ zeg ik tegen het ding. ‘Dat gaan we nu niet doen.’

Een tip: als iets je financieel dreigt te vernederen, stel het dan altijd even uit. Met wat dan ook.

Ik pak mijn mok, neem een slok en heb direct spijt.

‘Misschien had ik toch iets met administratie moeten doen,’ zeg ik tegen Jeeves. ‘Of gewoon iets waar ik geld mee verdien.’

Eerlijk is eerlijk: de winkel is misschien niet eens het probleem. Boekhandel Zomersteeg is prachtig. De oude houten vloer kraakt bij elke stap. Er is een knusse koffiehoeke, een plank vol kookboeken en een snoer warmgele lampjes dat ooit voor de winter is opgehangen en nooit meer is weggehaald omdat de winkel er zachter van werd. Alleen zijn zacht en

prachtig niet hetzelfde als winstgevend. Dus pak ik de bovenste rekening van de stapel, kijk ernaar, leg hem terug en besluit dat ontkenning voorlopig ook een strategie is.

Jeeves mauwt naar een schoolmeisje dat voor de etalage is blijven staan. Ze tikt met één vinger tegen het raam, wijst naar hem en trekt aan haar moeders mouw.

Haar moeder glimlacht, zegt iets wat ik niet kan horen, en ineens kijken ze allebei naar binnen. Naar Jeeves. Naar de lampjes. Naar de boeken achter het glas. Niet lang, maar lang genoeg. Dat gebeurt vaker. Sommige mensen vertragen hier. Ze kijken even opzij, zetten een stap langzamer en blijven dan toch hangen bij het raam. Vooral als Jeeves er ligt. Samen met het warme licht achter het glas zendt hij eigenlijk maar één boodschap uit: kom binnen, bewonder mij en betaal in kattenbrokjes.

‘Jij bent eigenlijk mijn beste marketingstrategie,’ zeg ik.

Jeeves geeft me een trage knippering terug.

‘Ja, je hebt gelijk.’

Ik pak een krijtje en loop naar buiten. De moeder en het meisje glimlachen vluchtig naar me en lopen dan snel door.

Natuurlijk.

Ik zucht, buk bij het krijtbord en kijk naar wat er al staat:

BOEKEN, KOFFIE

Ik voeg eronder & GEBAK toe en teken er een klein hartje bij. Niet omdat er gebak is, maar omdat ik ie-

mand ben geworden die denkt dat optimisme handgeschreven moet worden.

Sinds ik de winkel van tante Mieke heb overgenomen, loop ik voortdurend net een halve tel achter op mijn eigen leven.

Mijn tante leeft nog hoor. Sterker nog: voor iemand die officieel met pensioen is, heeft ze meer energie dan de meeste mensen onder de vijftig. Maar ze woont nu in het verzorgingstehuis en bemoeit zich officieel minder met de winkel.

Officieel.

In de praktijk belt ze me om de dag met de vraag of de kookboeken nog wel goed genoeg zichtbaar liggen.

Tevreden kijk ik naar mijn bord, loop weer naar binnen en leg het krijtje terug op de balie. Precies op dat moment gaat het deurbelletje.

O jee. Een echte klant.

Ik strijk automatisch mijn jurk glad en kijk dan pas op. In de deuropening staat een man. Donker haar, lichte jas en vriendelijke ogen die veel te goed werken op iemand die al een halfuur met haar boekhouding heeft gevochten. Er is iets bekends aan hem, maar ik kan het niet plaatsen.

Jeeves springt uit de etalage, rekt zich overdreven langzaam uit en loopt met opgeheven staart naar hem toe. De man glimlacht, aait hem kort over zijn kop en kijkt dan op. Nu is die glimlach voor mij, en mijn hart maakt een klein, onnodig sprongetje.

‘Jullie zijn toch open?’

Ik knik iets te snel en draai een haarpluk achter mijn oor.

‘Zeker. Ja. Absoluut.’

Hij glimlacht alleen maar vriendelijk en kijkt daarna rustig om zich heen.

‘Het voelt toch anders hier,’ zegt hij.

‘Huh?’

‘Anders goed,’ zegt hij meteen. ‘Minder stoffig. Het ruikt vrolijker.’

‘Vrolijker?’ Ik moet lachen. Zijn blik glijdt langs de leestafel, de schrijfwaren bij de kassa en blijft hangen bij de koffiehoeke.

‘Lichter,’ zegt hij. ‘En het ruikt iets minder naar boeken.’

Heel even weet ik niets terug te zeggen. Vooral omdat ik geen idee heb of dat een compliment is.

Dan steekt hij zijn hand naar me uit. ‘Ik ben Sam trouwens. Ik woon hier twee straten verder. Ik kwam hier vroeger vaak met mijn opa. Hij dronk koffie met Mieke en ik kreeg meestal een Donald Duck mee.’

‘Dat klinkt gezellig.’

‘Dat was het ook.’

Ik glimlach en schud zijn hand. ‘Eva.’

‘Natuurlijk. Eva. Miekies nichtje uit Amsterdam.’ Zijn stem wordt iets zachter. ‘Ze had het vaak over je.’

‘Ik kwam hier vroeger best vaak in de zomervakantie,’ zeg ik. ‘Tante kon altijd wel extra handen gebruiken.’

Hij knikt. ‘Dan hebben we elkaar steeds net misgelopen. Ik zat in de zomers meestal met mijn ouders op een camping in Frankrijk.’

‘Dat klinkt ook gezellig.’

Sam haalt een flyer uit zijn jaszak en houdt hem omhoog. 'Eigenlijk kom ik hiervoor.'

Ik pak hem aan en lees de koptekst:

ZOMERFAIR ZOMERSTEEG

'Boeken, bloemen, muziek, streekproducten en meer...' mompel ik. Dan kijk ik naar hem op.

Sam leunt tegen de leestafel, zo rustig dat ik vermoed dat hij dit gesprek al heeft voorbereid en alleen nog op mijn paniek wacht.

'Tot nu toe deed je tante ieder jaar mee. Zelfde kraam, zelfde plek. Bij de fontein, schuin tegenover de bloemen.'

Ik kijk weer naar de flyer en slik als ik de datum zie.

Nee. Volgende week?

'Ik zie twijfel,' zegt Sam.

'Volgende week is wel heel snel.'

'Dat valt mee. Je hoeft het niet groot te maken. Een tafel met boeken. Iets waardoor mensen even blijven hangen.'

'Zoals?'

'Iets huiselijks. Mieke had er vaak koekjes bij. Of iets zelfgebakkens.'

'Zelfgebakkens is geen woord.'

Hij haalt zijn schouders op. Mijn blik glijdt vanzelf naar buiten, naar het krijtbord met *vandaag ook gebak*, dat nog steeds een leugen is.

'Die brownies van je tante waren legendarisch,' zegt Sam. 'Alleen daarom liep haar kraam storm.'

'Maar ik bak niet.'

'Iedereen kan brownies maken.'

Ik schiet in de lach. 'Je bent bijzonder optimistisch over mijn kookskills.'

'Er is altijd ruimte voor groei.'

Dat zegt hij zo rustig dat ik er bijna intrap. Ik kijk weer naar de flyer. Naar de datum. Naar de winkel om me heen. Naar Jeeves, die zich in het raam uitstrekt.

Ik vouw de flyer dubbel en leg hem op de toonbank.

'En als ik nee zeg?'

Sam haalt zijn schouders op en loopt naar de deur.

'Dan vermoed ik dat je veel mist. Maar de mensen van Zomersteeg ook. Mieke was er altijd bij.'

Bij de deurklink draait hij zich nog even om.

'Eva?'

'Hm?'

'Stel je eens voor,' zegt Sam. 'Jouw kraam, dat krijtbord ernaast en daaronder: boeken en zelfgebakselde baksels.'

'Dat is een verschrikkelijke slogan.'

'Maar wel eentje die blijft hangen.'

Voor ik daar iets op kan zeggen, is hij al buiten. Het deurbelletje klinkt nog één keer zacht na.

Ik blijf achter en pak de flyer weer op.

'Zelfgebakselde baksels,' mompel ik. 'Wat een belachelijk idee.'

Eigenlijk had ik tot vandaag nooit echt nagedacht over de vraag of ik met de winkel mijn brood kon verdienen. Misschien omdat cijfers en statistieken me ongeveer hetzelfde gevoel geven als belastingbrieven: ik weet dat ik er iets mee moet, maar zodra ik er te lang naar kijk, krijg ik acuut zin om iets anders te doen.

Boekhandel Zomersteeg overnemen van tante Mieke was ook niet bepaald het resultaat van een strak ondernemingsplan. Het gebeurde gewoon. Ze gaf hem me praktisch cadeau en voor ik het wist stond ik dozen uit te pakken en schappen te herschikken.

En eerlijk?

Na een paar dagen voelde het al als thuis. Of eigenlijk: als een snoepwinkel voor mensen die blij worden van papier. Hier mocht ik onbeperkt spullen inkopen en uren nadenken over de perfecte plek voor een tafel met thrillers. Zonder dat iemand van me verwachtte dat ik ondertussen ook een feilloze zakenvrouw was met doelen, cijfers en winstprognoses.

Dat laatste was niet per se verstandig, maar wel prettig.

Aan het einde van de dag sta ik bij de presentatietafel met een stapel nieuwe boeken en schrijfwaren. Glanzende covers, leren notitieboekjes en pennen die je het gevoel geven dat je er automatisch betere ideeën van krijgt.

Ik stal alles uit, schuif hier en daar nog iets recht en stap dan achteruit.

Ja.

Dit dus.

Dit is waarom ik van de winkel houd. Niet omdat het verstandig is. Niet omdat er ergens een feilloos plan onder ligt. Maar omdat de winkel op dit soort momenten steeds een beetje meer van mij wordt.

‘Wat denk jij?’ vraag ik aan Jeeves.

Hij ligt op de toonbank, dwars over een stapel ongeopende brieven. Natuurlijk.

‘Moet ik het gewoon doen? Op die zomerfair staan met boeken en... baksels?’

Jeeves knippert nauwelijks.

‘Oké,’ mompel ik. ‘Duidelijk. Jij bent voor.’

Ik kijk weer naar de tafel, maar in mijn hoofd zie ik de flyer voor me. De zomerfair. Kraampjes. Bloemen. Mensen in een goede bui. En Sam, die veel te ontspannen had gezegd dat ik iets moest meenemen waardoor mensen bleven hangen.

Boeken snap ik. Boeken zijn veilig. Maar boeken en zelfgebakselde baksels...

Irritant genoeg blijft het hangen. Niet omdat ik ineens geloof dat ik kan bakken, maar omdat ik Sam nog hoor zeggen dat mensen iets nodig hebben waardoor ze blijven staan.

Misschien wil ik dat wel. Dat mensen blijven staan. Niet alleen voor Jeeves, of voor de lampjes achter het glas, maar ook een beetje voor mij.

Langzaam loop ik naar de deur en draai het bordje naar gesloten.

‘Anders koop ik gewoon brownies,’ zeg ik tegen Jeeves.

Hij mauwt zacht. Als ik me naar hem omdraai, rekt hij zich uit, springt van de toonbank en komt naar me toe.

‘Niemand hoeft toch te weten waar ze vandaan komen?’

Hij draait een paar kopjes om mijn benen.

‘Ja,’ mompel ik. ‘Je vindt er duidelijk iets van.’

Ik zucht en draai de deur op slot.

Boven de winkel ligt mijn woongedeelte. Klein, scheef en charmant, zolang je niet te kritisch kijkt naar het fornuis of de badkamerdeur, die alleen dichtgaat als je hem eerst een duwtje geeft.

Na een lauwe douche — ergens in huis hangt een veel te kleine boiler die overduidelijk een ingewikkelde relatie heeft met warm water — blijf ik even voor de spiegel in de hal staan. Ik kijk naar mijn rossige haar, mijn sproeten en vooral naar mijn gezicht, dat opvallend weinig vertrouwen uitstraalt voor iemand die over een week op een zomerfair staat te doen alsof ze moeiteloos boeken verkoopt én kan bakken. 'Goed, Eva,' zeg ik zacht tegen mijn spiegelbeeld. 'De fair is pas over een week. Tegen die tijd heb je vast wel iets eetbaars gemaakt.'

Dat klinkt eigenlijk best redelijk. Overtuigend zelfs.

'Op naar de keuken dan.'

In de keuken laat ik mijn blik over het oude fornuis glijden. Dat ding ziet eruit alsof het sterke meningen heeft over alles wat ik doe. De oven daarnaast oogt gelukkig iets betrouwbaarder.

'Dit moet lukken,' mompel ik.

Mijn blik blijft hangen bij de plank met kookboeken tegen de achterwand. Tussen moderne titels over zuurdesem en seizoensgerechten staat een oud, versleten boek met *Familierecepten* in gouden letters op de kaft.

Nieuwsgierig trek ik het boek van de plank.

Meteen komt die geur me tegemoet. Cacao. Kaneel. Iets warmes dat eigenlijk niet in papier zou moeten kunnen zitten, maar toch meteen aan tante Mieke doet denken.

Je ziet aan alles dat dit haar boek is. De kromme bladzijden. De botervlekken. Hoekjes die veel vaker zijn omgeslagen dan goed is voor een boek.

Ik blader naar het recept voor brownies en lees de ingrediënten hardop.

‘Cacao. Suiker. Eieren. Boter... Liefde?’

Ik moet lachen. Want het staat er echt, met blauwe inkt en een hartje erbij getekend.

‘Tante toch,’ mompel ik. ‘Je wist vast dat ik dat zou vergeten.’

Intussen is Jeeves de keuken binnengeslopen. Hij gaat in de hoek zitten en kijkt me aan met zo’n blik die maar één ding zegt: dit wordt niks.

‘Nou,’ zeg ik. ‘Als ik tantes recept volg, moet het toch lukken?’

Ik trek kastjes open, zoek ingrediënten bij elkaar en probeer mezelf ervan te overtuigen dat dit prima gaat. Cacao heb ik. Suiker ook. Eieren, boter, bloem. Niets aan dit proces wijst erop dat ik niet gewoon een simpele brownie kan bakken.

Drie minuten later ontdek ik dat dat een leugen was.

‘Waar is in vredesnaam een weegschaal?’ mompel ik terwijl ik nog een kastje opentrek.

Nergens.

Ik kijk naar het recept. Dan naar de kom. Dan weer naar het recept.

‘Nou oké. Dan doen we het gewoon op gevoel.’

Jeeves mauwt zachtjes.

‘Doe niet zo.’

Op papier lijkt het allemaal nog steeds eenvoudig. Een beetje van dit, een beetje van dat, bakken op honderdtachtig graden en klaar.

Makkelijk zat.

In theorie.

Twintig minuten later is mijn keuken bedekt met een dun laagje bloem. Mijn voorhoofd trouwens ook. En mijn browniebeslag lijkt op een te dikke modderklodder.

Ik houd de lepel omhoog, laat de massa terugvallen in de kom en trek een bedenkelijk gezicht.

‘Misschien wat melk?’

Jeeves reageert niet.

Ik giet er een scheut amandelmelk bij, roer opnieuw en besluit dat het nu in elk geval minder kleiachtig oogt. Met hernieuwd optimisme giet ik het beslag in een bakvorm en schuif die de oven in.

‘Zo,’ zeg ik terwijl ik mijn handen afveeg. ‘Tante mag trots op me zijn.’

Opgelucht loop ik naar het woongedeelte, zet de televisie aan en zak met de afstandsbediening in mijn hand onderuit op de bank.

Ik klik door drie Scandinavische thrillers, twee romantische komedies en een documentaire over mensen die hun hele leven opruimen in perfecte mandjes. Die laatste voelt persoonlijk aanvallend, dus ik zet hem snel weer uit. Uiteindelijk blijf ik hangen bij een aflevering van *Ik Vertrek*, waarin een stel vol goede moed een vervallen camping in Frankrijk koopt zonder de taal te spreken of een werkende riolering te hebben. Dat voelt verrassend herkenbaar, geruststellend zelfs, tot ik iets ruik. Niet de geur van warme chocolade die mijn keuken hoort te vullen.

Nee.

Meer een scherpe, licht verbrande geur.

Ik spring overeind, ren naar de keuken en kijk naar de oven. Mijn hoop verschrompelt ter plekke.

‘Nee, nee, nee.’

Ik ruk de oven open en trek de bakvorm eruit. Veel te snel. Veel te heet.

Het resultaat is indrukwekkend. Zwartgeblakerde randen, een harde korst en een binnenkant die bij de minste aanraking terug lijkt te kunnen stuiteren.

Zuchtend zet ik de schaal op het aanrecht en staar naar mijn brownie-experiment.

‘Nou, Jeeves,’ zeg ik. ‘Wat denk jij hiervan?’

Jeeves springt lenig op het aanrecht, buigt zich voorover, snuffelt één keer aan het resultaat en draait zich zonder pardon om.

Ik kijk hem na.

‘Juist ja. Boodschap begrepen.’

Ik pak een vork, prik in de hoek van het misbaksel en krijg meteen weerstand. Alsof ik een verdacht compacte rubberen tegel probeer te testen.

‘Misschien was ik toch een beetje te optimistisch,’ mompel ik.

Voor vanavond geef ik het op. Ik draai het licht uit en loop naar de slaapkamer. Jeeves springt op het dekbed en begint met zijn pootjes in de deken te kneden. Natuurlijk. Hij is hier duidelijk de volleerde bakker.

‘Opschepper,’ fluister ik terwijl ik onder de deken kruip. ‘Gelukkig is er nog altijd de kant-en-klare bakmix.’

Ik sta achter mijn kraam en probeer eruit te zien als iemand die alles volledig onder controle heeft. Iemand met een plan. Een redelijk normale kraam. Normale spullen ook. En een schaal brownies die precies zó hoort.

Dat is natuurlijk gelogen.

Voor me liggen stapels boeken, een paar notitieboekjes, een krijtbord met *BOEKEN EN MISBAKSELS* en daarnaast de schaal brownies.

Om me heen gonst de zomerfair. Kinderen gillen; blijkbaar hoort dat hier bij het programma. Verderop verkoopt iemand bloemen. Iemand anders frituurt iets, en daar tussendoor speelt fanfaremuziek die af en toe net uit de toon raakt.

Het geheel straalt precies de soort dorpse gezelligheid uit waar andere mensen zichtbaar warm van worden en ik vooral een beetje onrustig van raak.

Ik adem diep in.

'Dit komt vast goed,' mompel ik tegen mezelf.

Dat klinkt bijna overtuigend. Gelukkig is Jeeves er niet om me tegen te spreken.

Een vrouw met een kort kapsel blijft staan voor mijn kraam. Ze heeft een linnen tas, een praktische blik en

het soort jas dat suggereert dat ze hier niet is voor impulsieve beslissingen. Haar ogen gaan van de boeken naar de schaal.

Ze kijkt nog een seconde naar de schaal en pakt dan toch een stukje. Nou ja, stukje. Meer een kruimel.

Ik houd mijn adem in terwijl ze kauwt en blijf glimlachen. Mijn kaken beginnen inmiddels te protesteren.

Ze slikt door en kijkt naar de schaal.

‘Beetje droog, maar verrassend.’

Ze knikt erbij en loopt dan door met de uitdrukking van iemand die later thuis nog eens op haar keuzes terugkomt.

‘Droog,’ mompel ik.

Daarna komt de fair langzaam op gang. Een stel van middelbare leeftijd stopt bij de stapel romans. Een meisje van een jaar of twaalf blijft hangen bij de stiften notitieboekjes. En een man met een pet vraagt of ik ook tweedehands boeken inkoop. Ik besluit dat dat een vraag is waar ik vandaag geen energie voor heb.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik run geen kringloopwinkel.’

Hij kijkt me nors aan, mompelt iets wat best onvriendelijk zou kunnen zijn en loopt dan door. Precies zoals ik had gehoopt.

Terwijl ik een roman afreken, zie ik aan de andere kant van het plein Sam staan. Hij praat met iemand bij een kraam met jam en honing, lacht ergens om en kijkt dan mijn kant op.

Mijn buik maakt een klein, onnodig sprongetje.

Hij zegt nog iets tegen de mensen bij de kraam en steekt dan het plein over. Even later staat hij voor mijn tafel.

‘Zo, zo,’ zegt hij.

Zijn blik gaat naar de schaal. Naar mij. En weer terug naar de schaal.

Ik kruis mijn armen.

Zonder aarzelen pakt hij een brownie en neemt een hap. Hij kauwt rustig. Veel te rustig. Daarna slikt hij, knikt langzaam en kijkt nog eens naar de schaal.

‘Prima te eten,’ zegt hij. ‘Alleen wat droog.’

Ik knijp mijn ogen iets samen. ‘Droog?’

‘Een beetje,’ geeft hij toe.

Nog voor ik daar iets op terug kan zeggen, stopt er een jongetje met rood haar en een veel te groot voetbalshirt voor de schaal. Achter hem verschijnen nog twee kinderen.

‘Mogen wij ook?’ vraagt hij.

Dit voelt als een moment waarop ik strategisch moet nadenken. Helaas doe ik dat niet.

‘Ja, natuurlijk,’ zeg ik. Helaas blijkt dat genoeg voor een kleine bestorming. Drie kinderhanden schieten tegelijk richting de schaal. Er wordt gelachen, iemand roept dat hij de grootste wil en voor ik het weet zit de chocola overal.

‘Rustig, rustig,’ zeg ik, veel te laat.

Een meisje proeft, haar ogen lichten op en ze steekt haar duim op naar de rest.

‘Zie je wel?’ zegt Sam.

De kinderen rennen alweer weg, met plakkerige handen en kruimels op hun shirts. Eén van hen botst bijna tegen een man met een camera op. Die stapt opzij, kijkt naar mijn kraam en maakt — tot mijn afgrijzen — een foto.

Ik verstijf terwijl Sam hem nazwaait.

‘Heeft hij nou echt een foto gemaakt?’

‘Jazeker.’

‘En je kent hem?’ vraag ik hoopvol.

‘Iedereen kent elkaar hier,’ zegt Sam.

Daar heb ik natuurlijk helemaal niets aan. Verslagen kijk ik naar de kraam. Smeersels, kruimels, chocoladevingers op de rand, en eigenlijk overal waar ik kijk.

‘Ik had gewoon alleen boeken moeten meenemen.’

Zonder iets te vragen pakt Sam een stapel servetten en begint de grootste chocoladevlekken weg te vegen. Rustig. Praktisch. Hij weet precies wat hij doet. Irritant genoeg helpt dat.

‘Dank je,’ zeg ik.

‘Graag gedaan. Je hebt in ieder geval een boek verkocht.’

Ik wil iets zeggen, maar op dat moment rekent een vrouw twee romans af en zegt terloops: ‘Wat een leuke kraam heb je. Zo gezellig.’

‘Dank u,’ zeg ik automatisch.

Ze glimlacht en loopt door.

Ik kijk naar Sam. Sam kijkt terug en knipoogt naar me. Meteen zit daar weer die irritante kriebel in mijn buik, gevolgd door warme wangen waar ik niet om heb gevraagd. Gelukkig zegt hij niets.